



**Φασούλης καὶ Περικλέτος,
οἱ καθίνας νέτος σκέτος.**

Π. Τί γίνεσαι, βρὲ ἀδελφὲ;

Φ.

Τί νὰ γενῶ, βρὲ φῶς μου;
δόκομος δῆλος τριγυρνά κι' ἔγω μετὰ τοῦ κόσμου,
πιστεύω τὸν ἀλήθινον, πιστεύω καὶ τὸν φεύτη,
καὶ δι' τοῦ φορᾶ καὶ δὲν φοδοῦμαι κλέφτη.

Π. Καὶ τὸν καιρὸν σου πᾶς περνᾶ;

Φ.

Πᾶς θέλεις νὰ περνῶ;
περιορῶν τὸν ἥλιον τοὺς δρόμους τριγυρνῶ,
κυττάω τὸ παράσημον τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ μου
κι' δέν ἀνέγκη τὸ καλῇ πηγαίνων πρὸς νεροῦ μου.

Π. Καὶ δὲν πηγαίνεις στὴ Βουλῆ;

Φ.

Τὶ δάδιολο νὰ κάνω;

'συγάθηκα τοῦς βουλευτὰς καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Π. Γιατί, μωρέ;

Φ.

Καὶ μ' ἐφωτᾶς... γιὰ τὴν κακή των μέρα...
καμμία μάχη δύως ποὺ δὲν γίνεται εἶτε πέρα.
Δὲν είναι πλέον ἡ Βουλῆ ἑκείνη δους ἦτον,
είναι τῶν Λόρδων ἡ Βουλῆ καὶ ἡ τῶν Κοινοτήτων.

Π. Τί εννοεῖς μ' αὐτὰ ποὺ λές;

Φ.

Πᾶς ταύτας τὰς ἡμέρας
βλέπω πολλὴν εὐγένειαν στοῦς ἔθνους τοὺς πατέρες.
Οἱ ἔντιμοι συνάδελφοι δὲ πρὸς ἄμοις λαλήσας,
δὲ εὐγενῆς μου κύριος δὲ τὴν σιγήν του λόσας,
ἀσμένιος ὑπερώργηστ στὸν εὐγενῆ μου φίλον,
καὶ δῆλα τέτοιο πράγματα, ὅποιοι δέξιοις ξύλον.
Τέτοιαις φωρευσένειαις στοὺς Ἐλλήνας δὲν πάνε
καὶ τις τ' αὐτιά μας, Περικλῆ, πολὺ κακὰ κτυπάνε.

Π. Εἰς τοῦτο συμφωνῶ κι' ἔγω...

Φ.

Σκέψου καλῶς καὶ κρίνε
ἄν ειμορῃ Ῥωμαίκη τέτοια Βουλῆ νὰ είναι,
καὶ ἀν μπορῶ ἔγω ποτὲ καὶ σὸν σεβνταλῆς
αὐτὰ τὰ κουρουφέξαλα γ' ἀκούμε τῆς Βουλῆς.
Π. Αὐτὴ δὲν είναι, Φασούλη, κατάστασις πραγμάτων.
Φ. Οἱ βουλευταὶ φρονίμεψαν μὲ σὸλα τὰ σωστά των,
κι' ἀν ἔτοι πάνε, Περικλῆ, σοῦ λέγω μετ' ὀλίγον
πός ἡ Βουλῆ μας θὰ γενῇ τῶν Τόρεων κι' Οὐλύγων,
καὶ τότε σὸλα μουντέωστα, τὰς συζητήσιες παδεῖ,
κι' ὡς πατριώτης ἀλήθης τὴν συμφοράν μας κλαδεῖ.
Σοῦ εἴπα κι' ἀλλοτε θαρρῶ καὶ σοῦ τὸ λέγω πάλιν
πᾶς στὸν βλέπεις τὴν Βουλῆν χωρὶς ἀνεμοζάλη,

δὲν φωναὶ δὲν ἀντηχοῦν ἀγρίων Καννιβάλων,
δὲν δίνη φάσκελα δὲν ἄνας εἰς τὸν ἀλλον,
δὲν βρισιδία δὲν ἀλούς, κατάραις καὶ μουρμούραις,
δὲν δὲν φτύνωντα συνχνά τῶν δουλευτῶν ἡ μούραι,
δὲν βγάζουν, Περικλῆ, κουμπούρη, κάμα, στόχο,
δὲν ἡσυχῶς στέκωνται χωρὶς νὰ λένε μόκο,
δὲν δὲν σκυλοτρόχωνται καὶ τῇ δουλειῇ τῶν βλέπουν
ώσαν τὰ εὔτακτα παιδιά, ποι εἴναι τοὺς πρέπουν,
δὲν τελεώνη καθεμιὰ συζήτησις συντόμων,
τότε παραβιάζεται τὸ Σύνταγμα κι' δὲν νόμος,
τοῦ ἔθνους τὸ πολίτευμα ποσῶς δὲν λειτουργεῖ,
πᾶς πατριώτης γνήσιος σχολάεις καὶ ἀργεῖ,
καὶ οἱ ἐγκάθετοι περνοῦν κακαῖς καὶ μαύρας δώραις,
κι' ἔγω φωνάρων ἀπελπικὲς τῷ τέμπορῳ, ὁ μόρες!

Π. Καὶ τώρα, βλάμη, δὲν μοι λές τί κάνουν στὴ Βουλῆ?
Φ. Γιὰ νέα Ναυμοσχέδια καθένας δημιεῖ
κι' ἀκαπταπάστως συζητοῦν περὶ τῶν προίοντων,
περὶ γαιῶν, περὶ καπνῶν, περὶ ἀροτρώντων,
κι' ἔγω ἀκούω, Περικλῆ, καὶ κάνω τὸ σταυρό μου
καὶ μὲ τὰ χασμουρήματα σκοτώνω τὸν καιρὸν μου,
γιατὶ δὲν είναι εἰς αὐτὰ τὸ ίδιο μου φόρτο,
κι' οὐτὶ ἡ Ροῖσος δὲν ἔρχεται νὰ κάνω λίγο κόρτε.

Π. Βασαὶ τῆς σάγλας τῆς πολλῆς, βασαὶ τῆς Ἑρασίας!
Φ. Ό δὲ Κοκκένης δημιεῖ περὶ Κυπαρισσίας
μὲ χάριν, γλαυρορήτης καὶ τὸστη ποικιλίαν,
καὶ θέλει τὸν συγκισιόνων κοντά στὸν παραλίαν,
καὶ ρητορεύει δὲ αὐτό μὲ δῆλη τὴν καρδιά του,
διότι δὲν ἔγγαζαν δοντάκια τὰ παιδιά του
δὲν ἐπαθαν διάρροιαν καὶ κόψιμο ποτέ,
καὶ τοῦτο ἐπιμαρτυροῦν καὶ ἀλλο βουλευταῖ.

Άλλὰ καὶ σοῦ, βρέ Περικλῆ, δὲν είσαι μὲ κεφάλη,
σταν κανένα σου παιδί τὰ δόντα του θε βγάλη,
να φύγεις μὲ τὰ τέσσερα εἰς τὴν Κυπαρισσίαν
καὶ πάντοτε νὰ κατοικήσῃ στὸν παραβάλασσαν.

Αὐτά καὶ δῆλα συζητοῦν εἰς τὴν Βουλῆν ἐσχάτως
καὶ ἀδρανεῖ, βρέ Περικλῆ, τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος,
κι' ἔγω σφαλε τὰ μάτια μου καὶ γέρων τὸ κεφάλι,
γιατὶ δέ λύκος χαίρεται μέση στὴν αναισοζάλη.

Π. Τέτοια Βουλῆ, βρέ Φασούλη, καλλίτερα νὰ κλείσῃ.
Φ. Δὲν έγει τὰς ἡ γλώσσας μου κουράγιο νὰ μιλήση.
Π. Καὶ ἡ δική μου, Φασούλη ...

Φ. Τὰ ἔχω σὰν χαμένα ...
οι βουλευταὶ φρονίμεψαν... ἀλλοιούμονος σ' εμένα!
Δὲν εἰν' αὐδή νὰ σηκωθῶ νὰ μήλη αναστενάζω
καὶ σὰν γαιδούρη, Περικλῆ, τὸ σχῆμα νὰ μην φωνάζει.

Οι βουλευταὶ φρονίμεψαν, δὲν αἰματονεῖ μύτη ...
φρονίμεψαν καὶ οἱ τρελοί μὲς στὸν Δρομοκατέη,
θέε μου, τι χασμούρημα! ... βασαὶ καὶ ωιμένα! ...

Π. Μ' αὐτὰ ποὺ λές, βρέ Φασούλη, ενύσταξες κι' ἐμένα.

Φ. Γείσου, ρέ βλάμη...

Π. Πισθ μοῦ πᾶς;

Φ. Στὸν ὄπιον νὰ τὸ στρώσω.

Π. Γύρνα λοιπὸν τὴν βάχη σου γιὰ νὰ σὲ μπαγλαφώσω.



Τοῦ Γειώργυ Ρούφου τῶν Πατρῶν δλίγαι προσφοραὶ
στὸν Πρίγκιπα Γεωργίου, τὰ μάλα σοβαραῖ.

Ο Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Μέ διγαθὴν ἐλπίδα
οὐς ἀποστέλλω τοῦ κλενοῦ Μιαοῦλη τὴν πυξίδα,
μὲ τὴν ὅποιαν ἀλλοτε ὀδήγει τόσα ακάρη,
χαθὼς ἡ βίδλιος ἡ χρυσῆ τῆς ἴστοριας γράφει.
Πιστεύω πῶς τὸ διδρόν μου θὰ τὸ δεχθῆτε χαίρων
ὡς λειφανὸν πολύτιμον τῶν εἰκλεδῶν πατέρων,
καὶ θὰ φανῆτε δι' αὐτοῦ ἀντάξιος ἔκεινων,
δοξάζοντες τὴν θάλασσαν ἐκ νέου τῶν Ἑλλήνων.

Ο Πρίγκηψ εἰς τὸν Δῆμαρχον.—Μετὰ χαρᾶς μου εἶδα
τοῦ φοβεροῦ θαλασσινοῦ τὴν θαυμαστὴν πυξίδα,
μὲ τὴν ὅποιαν ἡνοιγενεὶς εὐρὸν πρὸς νίκας δρόμον,
καὶ δι' αὐτῆν τὴν δωρεὰν δειπτελῶ εὐγνωμῶν.

Ο Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Πολὸ διύχαριστῶν
δι' ὅπην μοὶ ἐκφράζετε θερμὴν εὐγνωμοσύνην,
καὶ ἄλλο δῶρον σύμερον σᾶς στέλλω σεβαστὸν
καὶ μέχρι τοῦδε ἀγνωστὸν στὴν νέαν Ρωμηοσύνην.

Μὲ δλίγους λόγους δηλαδὴ σᾶς στέλλω τὸ τοιμποῦκι,
ὅποι ἑάπνιξε ποτὲ δ γέρος τοῦ Μωριᾶ,
νὰ τὸ καπνίζετε καὶ σεῖς μὲ δλίγο μαχμουρλουκὶ^{κι},
κι ὃ νοῦς σας νάντοτε στὴν πρώτη κλεφτουργί,
κι ἀν ὡς Ρωμῆδς θυμωστε καὶ σεῖς ἀληθινὸς
κομμάτια νὰ τὸ κάμετε στὴ ράχη κανενός.

Ο Πρίγκηψ εἰς τὸν Δῆμαρχον.—Εὐχαριστῶ πολύ...
καὶ τὸ τοιμποῦκι ἔλαβα τοῦ γέρου τοῦ Μωριᾶ...
μεγάλους χρόνους ἀληθίδας κι αὐτὸ διαπολεῖ,
γεμίζει δὲ τὸ στήθος μου ἀπὸ παλληκαριά.
Ἐίς τοῦτο τρέχω, Δῆμαρχε, δπόταν ἐξυπνήσω
καὶ φάλλω εἰς τὸν στρατηγὸν θυρίους καὶ παιᾶνας,
μὰ δὲν μοῦ εἶναι δυνατὸν μὲ τοῦτο νὰ καπνίσω,
διότι ἐσυνείθισα τὰ πούρα τῆς Ἀδάνας.

Ο Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Εὐχαριστῶν καὶ πάλιν
δι' ὅσην εὐχαρίστησιν. ἐκφράζετε μεγάλην,

σᾶς στέλλω τοῦ Νικηταρᾶ τὸ πτερωτὸν τεσαροῦχον
νὰ τὸ φορῆτε κάποτε σὰν βγαίνετε κυνῆγι,
πιστεύω δὲ πῶς κυνῆγοι θὰ εἰσθε τροπαιοῦχοι
καὶ οὗτε τσίχλα ἡ λαγός μὲ τοῦτο θὰ σᾶς φύγῃ.

*'Ο Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Ἐν ἀληθεῖ χαρᾷ
καὶ τὸ τσαροῦχον ἔλαβα τὸ τοῦ Νικηταρᾶ.
'Αλλ᾽ ἀν πολὺν κατέβαλον ἄγρων νὰ τὸ βάλω,
μὰ εἶδα μετά λύπης μου πῶς δίδουν δὲν χωρεῖ...
μοῦ φαίνεται τὸ πόδι μου πῶς εἶναι πιὸ μεγάλο,
καὶ πᾶς καλῶς γνωρίζων με τὸ ἐπιμαρτυρεῖ.*

*'Ο Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Μὲ λαπην μου μανθάνω
πῶς τὸ τσαροῦχο, Πρίγκηψ μου, σᾶς ἔρχεται στενόν...
ἀν εἰμορούσα τὸ πέδιο φαρδὸν ἀκόμη νὰ τὸ κάνω,
βεβαίως θὰ τὸ ἔκαμεν τοὺς κόπους λησμόνων.*

*Αλλὰ σᾶς στέλλω ἀντ' αὐτοῦ καὶ δεύτερο τσιμποῦχι,
'Γδραίκα, Σπετσοτικαὶ καὶ Ψαριανά βραχιά,
τοῦ Καραϊσκοῦ τὸ σπαθί, τοῦ Τούσα τὸ τουζλοῦχι,
καὶ τοῦ Βλαχάβα τὴν φουσοῦ, που ἔψηνε κουκιά.*

*'Ο Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Διὰ τὰ τόσα δῶρα
δεχθῆτε τὴν ἀμέριστον Ἡμῶν εὐγνωμοσύνην...
ἐν πάσῃ φίλῳ Δήμαρχε, χρισμούτατή ὥρα
τὴν Γυμετέρων πάντοτε θὰ λέγω καλοσυγνην.
Σᾶς ἀγαπῶ πλειότερον χρ' ὅσον σᾶς ἡγάπων,
διότι μὲ προκίζετε μὲ δωρεὰς σπανίας...
Θα στέλω τὰ τσιμπούχα σας στὸν γηραιόν μου πάπ-
τούτωντεν εἰς τὸν Ἀνακτά τοῦ ὄρθρου τῆς Δανίας[πον],
Μὲ τὰ 'Γδραίκα βραχιά στοὺς μαπλάους θὰ χαρεῖω,
μὲ τοῦ Βλαχάβα τὴν φουσοῦ κουκιά θὰ μαγειρεύω,
τοῦ Καραϊσκοῦ τὸ σπαθί στὴν μέσην μου θὰ βάζω,
μὲ δανανήσσεις ἐποχῶν μεγάλων θὰ ρεψάω,
χρ' ἔνα πρός ἓνα θαύματα προγονικά μετρῶν
οὐδέποτε θὰ λησμονῶ τὸν Ρούφον τῶν Πατρῶν.*

*'Ο Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Λογίζομ' εὐτυχής
καὶ τὰς εὐγνωμοσύνας σας τὰς δέχομ' ἐκ φυγῆς.
Σᾶς στέλλω καὶ ἀλλο δαμασκοὶ νὰ κόβετε τὰ πράσα,
τοῦ Διάκου κάμποσα μαλλάχ καὶ τὰ παλγά του ράσσα,
καὶ δώσετε τὰ ίερά τοῦ μάρτυρος προγόνου
εἰς τὸν κλεινὸν σας ἀδελφόν, Διάδοχον τοῦ ὄρθρου,
ἄφοι αὐτὸς ἐσπουδάσει καὶ τὴν Λειτουργικήν
καὶ πᾶσαν ἀλλην μάθησιν Ἐκκλησιαστικήν.*

*'Ο Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Κατὰ τὴν ἐντολὴν
στὸν ἀδελφόν μου ἔδωσα τὴν ίερὰν στολήν,
καὶ αὐτὸς τὰ πάσα τὰ διαβατά καὶ τούλθαν Ισαὶα
καὶ τούτε καὶ ἡ γυναικά του εψυχή μου στὰ Πατήσα.
Καὶ ἔκεινος σᾶς εὐχαριστεῖ μὲ τὴν Ὑψηλοτάτην,
ἀλλὰ καὶ ἔγω μαζὶ μὲ αὐτοὺς διὰ φοράν ὑστάτην
εὐγνωμονῶν ἀπὸ φυγῆς τὸν Δήμαρχον καὶ φίλον
σᾶς στέλλω διὸ ἀντάλλαγμα τοῦ Φασουλῆ τὸ ξύλον.*

*Ἐκαὶ ὀλέγας ποιειλέσεις,
μὲ ἀλλούς λόγους ἄγγελαίας.*

*Τοῦ Μιχαὴλ Κατσίμπαλη Πλιονιδείον καὶ ἄλλο,
εἰς τοῦ Στεφάνου τὴν ὁδόν, ἀπ' ὅπλα ποὺ μεγάλο.
Τί λοισσα καὶ τί ὁμορφεῖ! ... μὲ εἰναι μία τρέλλα! ...
τι μπαστουνάκια λιγερά καὶ ἀλλόκοτα καπέλα.
Λοιπόν εἰς τοῦ Κατσίμπαλη, ἀμπρός μικροὶ μεγάλοι,
καὶ ἀπειλή τα καπέλα τα σκεύες κεφαλί.*

*Βιβλιοθήκη δρογίσε νὰ βγαζῇ καὶ ἡ Ἔστια
ἀπὸ βιβλία σούβαρά, σπουδαῖα καὶ ἀστεῖα,
καὶ δικενάκια τόμος της μὲ χάριν ζεφυτρόνει
καὶ διρθτος ἔξερπτρως μὲ τὸν Κολοκοτρώνη,
μὲ τ' Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γέρου τοῦ Μωρία,
ποὺ μᾶς γεμίζουν μὲ αἰσθημά καὶ μὲ παλληκαρέ.
Τιμάται μόνον μὲ δραχμὴ τὸ καθέ της βιβλίου
καὶ ὅτις Ἔστιας τρέζεται τὸ Βιβλιοπωλεῖον.*

*Πλιονιδείο τοῦ Μπολέ, γνωστοῦ καὶ ἐν τῇ Ἐλλάδι,
μετάφρασις κακλίογος τοῦ Κώστα Κυπριαρέη.
Οσοι ποτέ καὶ ἀπέντεροι ἀλλά κοπανούν
μὲ τὴν μετάφρασιν αὐτῶν τοὺς πόνους της περνοῦν.
Τοιούτον εἰναι τοῦ Μπολέ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα...
πάντες δραχμὰς δὲ δώσετε πλουτίζετε ἐν τῷ ἀμά.*

*Τὰ Μετὰ τὴν Ἐπιστροφήν, δραίσις κωμῳδία,
μὲ δύο πράξεις πετακτάς καὶ ἀλλαγὴ Ἀττικόν,
παρέπειται καὶ δεκατέκ δισμάτων συνοδεία
καὶ εἰναι Κωμειδόλιον τὰ μαζί μουσικούν.
Ο Νίκος Κοτσελόπουλος δικωμφόδος ἐστι,
οὐπερ ἡ τέχνη πρός αὐτά καὶ ἡ μαθητής γνωστή.*

*Σκόπου Ήμερολόγιον μὲ πράγματα πολλά,
μὲ τραγουδάκια διμορφά καὶ δίλιγον τι τρελλά,
ἀλλά ἔχει καὶ διετρίβας τὰ μαζί σούβαράς,
καθόδι, καὶ ζαντάν καὶ νεράν εἰκόνας γλαφυρές.
Τὸ διεκρίνει καλλονή, κομψότης, ποικιλία,
πωλεῖται δὲ εἰς ἔπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.*

*Μετὰ Χηραίον, μὲ μία μάνθρα, — μὲ μεγάλη οἰκοδομή,
καὶ μὲ γύρα δίχως μάνθρα, — πολτάν ἀλλοτε μαρμαρή.*

*'Ο Ρούφος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἐτοῦτο μου ἀνέβη,
στὴν Νεάπολιν ἀπένω — εἰ μὲ τοῦτο συνορεύει
μὲ ζενοδοχεῖον Ξέδην,*

— εἰ μὲ τοῦτο λάδι τρεῖς ἐτοῦ ζέδη,

Ἐπ. τοῦ Τυπογράφου «Κορίνθε» τῆς καλῆς, δός τοῦ Πρωταρίου, κοινοτής πολέως.